

dumping, er vi nødt til at sikre retten til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Det har vi fået meget klart svar på fra både udenrigsministeren og fra Kommissionen. Det kan kun ske ved en regeringskonference. Derfor ønsker vi en sådan regeringskonference. For os er det vigtigt at sikre, at der ikke sker social dumping, og vi mener, at formålet for de fleste af os her bør være at sikre, at der ikke kommer social dumping – og det kan vi kun med en regeringskonference.

Kl. 10:53

Formanden:

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 10:53

Lone Dybkjær (RV):

Det er simpelt hen ikke korrekt, hvad fru Line Barfod siger. Det er ikke kun ved hjælp af en regeringskonference, at man kan sikre ordentlige sociale arbejdsvilkår – for at forkorte udtrykket. Det er rigtigt, at der er mange, der har udtrykt stor bekymring, også Poul Nyrup Rasmussen som formand for De Europæiske Socialdemokrater, men man har ikke på noget tidspunkt hørt ham sige, at man ikke skal godkende Lissabontraktaten.

Kl. 10:53

Formanden:

Ja tak.

Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører i anden omgang.

Kl. 10:53

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Tak, hr. formand.

Jeg synes, det var en interessant oplysning, da Folketingets formand for nylig her bekendtgjorde, at han inden debatten blandt en række ordførere havde undersøgt, om det her ville blive en lang debat, og fået det indtryk, at det ville det sandelig ikke.

Jeg synes, det er meget symptomatisk for hele det her spørgsmål, at man ikke ønsker nogen videre debat, man ønsker faktisk, at hele processen omkring det danske arbejdsmarked, hele processen omkring Lissabontraktaten er noget, man lynhurtigt skal fikle igennem uden for megen diskussion. Man ønsker at tie processen ihjel.

Vi i Dansk Folkeparti har faktisk det modsatte udgangspunkt. Vi ønsker så megen klarhed som overhovedet muligt: Vi har intet problem med, som det bliver sagt, at tage Lissabontraktaten som gidsel. Jeg er villig til at tage meget mere som gidsel for at sikre den nordiske aftalemodel.

Jeg troede faktisk, at det var noget, vi var enige om man skulle værne om. Det er da i øvrigt fuldstændig ligeegyldigt, om den traktat, som man gerne vil have, så træder i kraft en måned før eller en måned efter. Lad os da endelig tage den som gidsel, det er arbejdsmarkedet da værd.

Så får vi at vide, at det er alt for sent at få en protokol igennem, for vores krav om en protokol skulle vi være kommet med for længe siden. Det, man altså reelt siger, er, at for et år siden skulle vi have bedt om en protokol, som så forudså, at et halvt år derefter ville der falde domme ved EF-Domstolen, som vi et år forinden skulle have formuleret vores kriterier til. Enhver sådan nogenlunde normalt begavet kan da sige sig selv, at den proces er umulig. Vi kan naturligvis først formulere kravet om en protokol, efter dommene er faldet.

Derfor er det noget sludder at stå og sige, at vi obstruerer processen; at vi bare er ude på at kaste grus i maskineriet. Nej, vi forholder os sådan set bare til det skidt, der sker i EU ved EF-Domstolen. Den sidste dom faldt i marts 2008, og så er det meget svært at komme og argumentere for, at vi skulle have fremsat kravet om en protokol i marts sidste år, for det var altså, et år før dommen faldt.

Når man så har brugt det argument og måske er kommet frem til, at det der med, at vi skulle have fremsat kravet noget før, alligevel ikke holder, kommer der alle mulige andre forslag: Vi skal afvente Kommissionen, der skal sidde og undersøge konsekvenserne for det danske arbejdsmarked; vi skal ændre på udstationeringsdirektivet, har vi hørt hr. Svend Auken sige; vi skal have en topmødeerklæring, har vi hørt fru Anne Grete Holmsgaard sige; vi skal følge EU-sporet, hører vi en lang række ordførere sige.

Spørgsmålet er bare, om det vil have nogen som helst effekt. Hvis vi ser historisk på det, har en topmødeerklæring så nogen bindende virkning? Vil en ændring af udstationeringsdirektivet ændre på de problemer, vi står over for? Nej, det vil det ikke, for de domme, vi taler om, er direkte afledt af princippet fra EF-Domstolens afgørelser i Dassonville i 1974, hvor alt, der direkte, indirekte, aktuelt og potentielt hindrer bevægelighederne i EU for de fire friheder, er traktatstridigt, det er ulovligt.

På et eller andet tidspunkt må man selvfølgelig komme frem til, at når man altså i Norden har en anden konstruktion for arbejdsmarkedet, er der tale om en potentiel eller indirekte forrin-